

Treceri nevăzute

1

Pr. Andreas Konanos

Întărește-ți sufletul

Traducere din limba greacă de
Nicușor Deciu

EDITURA EGUMENITĂ

2016

Cuprins

Prolog la ediția românească	7
Două cuvinte introductive	9
Două cuvinte pentru cititor...	13
Întărește-ți sufletul	17
Vreau un susănel	47
Citește și citește	83
Doamne, înmoiae inima mea	125
... singur de Crăciun	157
M-am întors din Sfântul Munte	195
Păstele	233

ISBN 978-606-588-252-8
ISSN 2085-252X
Digitized by sibiu@libris.ro
www.libris.ro

Vă salut iubitul meu frate, iubita mea soră,
iubiții mei prieteni ai Bisericii Pireului,
de pe tot cuprinsul pământului, de oriunde ne-ați
asculta! Vă salut!

Îți urez să fii bine! Îți urez să fii împăcat și
odihnit! Îți urez să-ți cultivi necontenit personalitatea! Să te îngrijești, să fii cu luare-aminte, aşa-
dar, la sufletul tău, și să-L rogi pe Dumnezeu să-ți
dăruiască acest dar, despre care mi-a zis cineva
într-o zi că se roagă pentru sufletul său: „Să în-
aintez”! „Aceasta, mi-a zis, îl rog pe Dumnezeu.
Să înaintez. Să treacă zilele și să fac pași înain-
te.” Ceea ce se spune într-o rugăciune a Dumnezeieștii Liturghiei, ca să ne dăruiască Dumnezeu
„propășire în viață și în credință și înțelepciune
duhovnicească”. Să progresăm, să ne maturi-
zăm, să ne cultivăm sufletul. Să fim odihniți și
mulțumiți; să fim oameni liniștiți; persoane de-
săvârșite, depline. Să ajungem la ceea ce spune
Sfânta Scriptură: „La măsura vârstei deplinătății
lui Hristos. A bărbatului desăvârșit”.

Anevoieios lucru este acesta. Să-ți exprim
aceasta printr-un exemplu negativ. Adică, ce
s-ar putea spune dacă n-ai fi un astfel de om, o
asemenea persoană cultivată, adunată întru sine.

De câte ori, să zicem, ne bucurăm să ne adreseze cineva un cuvânt frumos. De câte ori nu dorim să auzim un cuvânt bun de la altul. De câte ori nu ne face plăcere tovărășia altora, pentru că nu dorim să fim în tovărășia noastră, adică singuri cu noi însine. Nu putem să stăm singuri cu noi însine, nu putem să ne odihnim cu noi însine și dorim necontenit o confirmare din partea celorlalți. Având această permanentă nesiguranță care ne cuprinde, avem această dorință puternică de a ne acorda ceilalți valoare, vrednicie. Că sunt vrednic dacă îmi zâmbești; sunt vrednic dacă îmi vorbești. Sunt vrednic dacă mă ieîn tovărășia ta. Iar dacă nu-mi adresezi cuvântul tău, nu sunt vrednic! Acest lucru dorește Hristos să-l depășim și să ajungem să trăim în plinătatea unei persoane integrale.

Nu știu dacă la acest lucru te-ai gândit ca scop al vieții, între multe altele la care te gândești. Așadar, să simți într-o anume clipă o asemenea odihnă cu tine însuți și să stai în casa ta, să mergi pe drumurile orașului tău, să faci o plimbare, să privești, să zicem, vitrinele, să privești magazinele, să intri într-o librărie, să mergi undeva singur și să nu simți singurătate! Să mergi undeva fără să fie lume și să fii fericit; și să simți că ai o tovărășie, tovărășia cu tine însuți. Nu însă ca un soi de narcisism, nu ca o preocupare pentru tine însuți (că eu sunt foarte important și nu am nevoie de nimeni). Nu aşa, într-un mod disprețitor față de

ceilalți; nici într-un mod egoist față de ceilalți, ci ca plinătate. Simt înlăuntrul meu plinătate. Vrednicia mea nu se dobândește de la ceilalți. Vrednicia mea este foarte mare, întrucât există înlăuntrul meu pecetea lui Dumnezeu. Întrucât există înlăuntrul meu icoana Lui, harul Lui, sufletul pe care mi l-a dăruit Dumnezeu, suflarea Lui. Aceasta îmi conferă vrednicie. Nu ceea ce-mi vor spune ceilalți. Adică dacă ceilalți mă vor ocărî voi fi un nimic, iar dacă ceilalți mă vor ridica în slăvi, voi avea vreo oarecare vrednicie.

Nu. Ești vrednic! Ești vrednic pentru că ești făptura lui Dumnezeu. Pentru că te iubește Dumnezeu și întregul cer este preocupat de tine și te iubește și se îngrijește de tine și îți dă importanță. Chiar dacă nimeni nu te-ar suna astăzi, chiar dacă nu îți-ar vorbi măcar un singur om, tu ai înlăuntrul tău o putere uluitoare. Ai o vrednicie, ai o personalitate. Ești o făptură cum nu mai există o alta asemenea pe tot pământul. Nu mai există niciunul, niciuna ca tine. Cu însușirile tale, cu harismele tale, cu problemele tale, cu particularitățile tale, cu capriciile tale, cu caracterul tău propriu. Tu ești acesta care ești! Ești aceasta care ești și ești vrednică! Ești vrednic! Și te iubește Hristos și-ți dă importanță Hristos și vrea să te împuernicească!

Această expresie „să ai suflet puternic”. Să ai o relație personală cu Hristos. Repet: să găsești proporția de aur. O relație personală care nu te

izolează de comunitatea fraților tăi; de credincioșii parohiei tale, de pildă; de la o omilie duhovnică la care mergi, de la școala părinților, de la o adunare la care mergi împreună cu alți credincioși. Nu te vei izola. Dar și când vei merge acolo, să nu mergi acolo ca să capeți vrednicie. Vrednicia ta nu se dobândește de la astfel de lucruri. Ai vrednicie! Și întins să fii pe un pat și dacă ai sta într-un cărucior bolnav fiind și să nu poți să te miști și să fii plin de furtunașe, ai vrednicie! Și chiar dacă nimeni nu ți-ar da importanță...

Acest lucru este lesne să-l spui și lesne să-l asculți. Minunat este ca acesta să izvorască din-lăuntrul tău și să-l înțelegi. Acestea sunt lucruri anevoieioase. Sunt câteva persoane în Evanghelie despre care, atunci când citesc, împrejurările cum s-au purtat, cum s-au mișcat, cum i-au vorbit lui Hristos, cum au trăit, mă conving că au avut o astfel de personalitate. Suflet puternic. Suflet neînfricat. „Voi merge să-L aflu pe Dumnezeu și să am o legătură cu El, indiferent de ceea ce fac alții. Nu mă interesează cum mă va privi lumea. Ce vor spune ceilalți despre mine. Am un suflet puternic. Am încredere în mine însumi că pot să mă apropii de Dumnezeul meu.” În acest înțeles.

Chiar dacă, iarăși, Dumnezeu este Cel ce dăruiește această stare; dar nu sunt un om distrus, nehotărât, fără o dinamică proprie. Nu-i aştept mereu pe alții să mă împingă înainte.

De pildă, îmi amintesc de femeia cu scurge-re de sânge. Acea femeie care, pe când Hristos mergea să facă o minune, a ieșit în mijlocul dru-mului și s-a întâmplat și o a doua minune și s-au întâmplat și alte minuni pe care noi nu le știm, doar pe câteva le consemnează Evanghelia. Mi-nuni paralele. Baraj de minuni! Una peste alta. Iair îi spune:

— Vino s-o vindeci pe fiica mea, te rog, pen-tru că moare!

Zice El:

— Voi veni. Să mergem la casa ta.

Mergeau spre casă, iar pe cale lume multă îl îmbulzea pe Domnul. Îl zdrobeau. Multă lume. Iar o femeie, fără să-i pună pe Apostoli să mijlo-cească – prin aceasta înțeleg eu suflet puternic – (și-a spus întru sine): „Voi merge să-L găsesc pe Dumnezeu. Îl voi găsi direct pe Dumnezeul meu. Nu voi pune oameni să mijlocească. Nu voi cerși de la oameni, nu voi depinde de oameni; în acest înțeles. Nu voi depinde de ei. Nu-mi voi face idoli; pentru că scopul meu este tocmai ace-la de a nu avea idoli; să-L găsesc pe Dumnezeu care nu este idol. El este dincolo de toți idolii. Dacă pe calea mea, pentru a-L găsi pe Dumnezeu îi folosesc pe oameni ca idoli, îndumnezein-du-i, aşteptând de la ei, adică mai mult decât pot ei să-mi dea, atunci am dat greș.

„Voi merge, și-a zis ea, eu singură.” Această femeie trebuie să fi avut un suflet foarte adunat.

„Deci nu sunt o sfântă, din păcate, dar mă străduiesc...
am numai un fiu, pe K., și singurul lucru pe care
îl cer de la Domnul este ca să-L cunoască.

Să-L iubească. Este un copil deștept
și un elev bun și toți spun că este foarte matur etc.,
dar nu mă interesează,
nici nu mă mândresc cu acest lucru.

Bun este, desigur, și acest lucru;
dar singurul lucru pentru care mă rog
lui Hristos și Maicii Domnului
este să-L adore pe Domnul.

Aceasta cer în fiecare zi. Nu fac presiuni;
dau numai atâtă dragoste câtă pot,
împreună cu greșelile mele desigur, deseori,
dar fără critică și cărtire.

Să vă rugați pentru copilul meu
ca să fie luminat de Dumnezeu...”.

T.P. Cipru (*e-mail*)

Vă salut, dragi ascultători ai Bisericii Pireului. O altă săptămână a trecut și suntem iarăși la emisiunea noastră „Treceri nevăzute”. Desigur, nu suntem aproape numai o dată pe săptămână. Eu aşa simt. Suntem aproape întreaga săptămână. Pentru că această singură dată când facem emisiunea devine motiv să ne gândim, să ne problematizăm, să ne punem în legătură și să aștepte unul întâlnirea cu celălalt. Eu aștept când mă voi revedea împreună cu voi la emisiune, voi așteptați când ne vom regăsi, să ascultăm și să discutăm; iar săptămâna curge cu gândul la cele ce am spus la emisiunea „Treceri nevăzute”.

Acelea pe care le facem în Biserică nu au o durată doar de moment. Ne ating și după aceea. Crezi că pleacă ceea ce ai luat. Cade sămânța în sufletul tău și apoi, după puține ceasuri, puține minute, puține zile, puține luni - știe Domnul cât - începe aceasta să lucreze înlăuntrul tău. Lucrează, te gândești la ea; te gândești și te problematizezi; aşa și acum; spunem câteva lucruri marți după-amiază - și în reluarea care este luni seara - și le ascultă cineva și zice, le-a ascultat, perfect. Da, dar ceea ce ascuții începe și lucrează înlăuntrul tău. Și mă impresionează ceea ce-mi spun unii

oameni că: „Ceea ce am ascultat mi-am amintit într-un anumit moment”. Este frumos să asculti și să uiți. Și este frumos ca ceea ce ai uitat să revină și să îți-o amintească înlăuntrul tău. Cine? Dumnezeu Însuși! Însuși Duhul cel Preașfânt! Să te trezească și să-ți spună: „Amintește-mi ceea ce ai ascultat cândva, la o predică, la o omilie. Ceva ce ai citit, ceva ce cândva credeai că nu te atinge, dar care în cele din urmă acum a venit ceasul potrivit să te atingă. Acum, când este nevoie să iasă la suprafață. Și aceasta descoperă dinamica cuvintelor lui Hristos. Adevărul lucrurilor. Că este ceva adevărat. Ce vrea să spună prin „adevărat”? Ceea ce nu se uită. Aceasta este chiar etimologia grecească a cuvântului adevăr „αλήθεια”. Un „α-“ privativ și λήθη (uitare). Adevărul (gr. αλήθεια) este ceea ce nu se uită. Este ceea ce poate creierul tău îl uită, dar inima ta nu-l uită! Și îți-l amintește.

Îmi amintesc că odată mergeam la școala catehetică a bisericii, mai mic fiind; și a venit un văr de-al meu de la țară și el nu auzise de școala catehetică; iar în acea după-amiază aveam întâlnire la biserică pentru școala catehetică. Și zic: „Acum să-l iau împreună cu mine, sau să nu-l iau? El nu știe lucruri dintr-acestea. Nu a învățat”. Mă rușinam puțin să-i spun că merg la școala catehetică. L-am întrebat pe un cunoscut ce să fac. El mi-a zis:

— Ia-l cu tine, ia-l.

Zic eu:

— El nu este preocupat de astfel de lucruri. Nu cunoaște și nu știu dacă are să-i placă. Zice cunoscutul meu:

— Nu contează. Să vină și să asculte două-trei lucruri. Vor intra în sufletul lui. Va merge în satul său și se poate să le uite. Dar acestea, când va trece timpul, vor lucra înlăuntrul său. Poate că după ani de zile să-ți spună ceva [...], sau să nu-ți spună, dar să-i ofere un răspuns înlăuntrul sufletului său și să-și amintească cu nostalgie această discuție de seară pe care o facem noi; și mai cu seamă această atmosferă pe care o va lua cu sine.

Nu sunt numai cuvintele; este atmosfera din preajma Bisericii care intră în sufletele noastre. Este ceea ce atinge sufletele noastre. Este harul lui Dumnezeu care nu știi cum lucrează, nu știi cum funcționează, dar vezi rezultatul! Așa cum se întâmplă atunci când mânânci o mâncare. Nu vezi tot procesul digestiei, cum se mistuie, cum se dezvoltă, cum se înnoiesc celulele, cum, cum, cum se produc toate aceste funcțiuni în organism. Dar ce vezi? Vezi că ai bună dispoziție, vezi că reziști și trăiești. Vezi că ceea ce asculti, ceea ce mânânci îți dă putere și rezistență în viață. Și poți să mergi înainte. Iar aceasta dovedește faptul că nu au fost întâmplătoare cuvintele pe care le-ai ascultat; nu au fost cuvinte trecătoare; ci au fost cuvinte dumneziești. Au ieșit dintr-o gură pământească, au ieșit dintr-un om păcătos — și ca să spunem aşa cum grăia Părintele Iustin